

ကလျာမဂ္ဂဇင်းအမှတ်(၂၄၅)စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်

ဂျူး

ကယ်လီဖိုးနီးယား မှတ်စု N.G.O အဖွဲ့အစည်း တစ်ခု၏ပိတ်ကြားချက်အရ ဆရာမဂျူး နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ သတင်းကို ယခင်လက ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာမ ဂျူးသည် ၉-၇-၂၀၀၅ နေ့က အမေရိကန်နိုင်ငံမှ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ဆရာမ သွားရောက်ခဲ့သော ကာလီဖိုးနီးယား ပြည်နယ် ဓနတာခရူ(စ်) ဖြို့တွင် Public Health Institute မှ တာဝန်ယူပွင့်လှစ်သော International Family Planning Leadership Program သင်တန်းသို့ သုံးပတ်ကြာမျှ တက်ရောက်၍ သင်ကြားခြင်း၊ ဆွေးနွေးခြင်း၊ Ropes Course ခေါ် ကြိုးလေ့ကျင့်ခန်း ပြင် ခွန်စားခြင်း စသည် အတွေ့အကြုံများကို ယခုလမှ စ၍ ကလျာမဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ်ဖော်ပြသွားမည်ဖြစ်ပါကြောင်း

ကလျာစာတည်းအဖွဲ့

(၁)လေထဲမှာ ပျံဝဲသူများ (ဂျူး)

ကျွန်မရောက်နေသောနေရာသည် ကြီးမားသော လုံးပတ်များဖြင့် ပြောဆိုခင်းကာ မြင့်မားလှသော သစ်နီသစ်ပင် Redwood trees များ ပေါက်ရောက်ရာ ရက်စိတ်သစ်တောအတွင်း တစ်နေရာဖြစ်သည်။ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ဓနတာခရူ(စ်)ကျွန်းကျွန်းတွင် ရက်စိတ် သစ်တောသည် နာမည် ကျော်ကြားလှပါသည်။

ကျွန်မတို့ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် တောင်တက်ကြိုးသိုင်း ဝတ်စုံပြည်ဖြင့် သိုင်းပတ် ထားပြီးနေပြီ။ သို့သော် ကျွန်မတို့ တောင်တက်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မတို့ အဖွဲ့၏ ရှေ့တွင် ရှိနေသည်က ကိုးပေ ဆယ်ပေပတ်လည် စတုရန်းပုံစိုက်ထားသော သစ်လုံးတိုင်မြင့်မြင့်လေးခု။ လက်ဝှေ့ကြိုးစင်တစ်ခုနှင့် ပမာတူသည်။ ကြိုးစင်မှာက သွယ်တန်းသောကြိုးက တစ်ချောင်းတည်း။ အခုတော့ ကြိုးတန်းကိုမှ ကြိုးမားသော ပင့်ကူအိမ်သဖွယ် ဖြစ်အောင် နောက်ထပ် ရက်သွယ်တန်းထားသည်။ ကြိုးများ၊ ပင့်ကူအိမ်လိုပင် ကြိုးဖြင့် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး အကွက်တွေ ဖော်ထားသည်။ တစ်ချို့အကွက်က လူတစ်ကိုယ်စာ ကျယ်ပြီး တချို့အကွက်က ကျဉ်းသည်။ ပင့်ကူအိမ်ပတ်လည် တွင် ဝိုင်းရံပြီး ရပ်နေကြသော ကျွန်မတို့အုပ်စုသည် အဲဒီအပေါက်တွေထဲမှ ပင့်ကူအိမ်အတွင်းသို့ ကြိုးတွေကို မထိဘဲ ဝင်ဖို့ ကြိုးစားရမည် ဆိုတာတော့ သိသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲက သိပ်တော့မပါလှ။ ကျွန်မတို့က ကလေးတွေမဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့နည်းကို ကစားရမှာပါလိမ့်။

ဘာမှ မလှုပ်ရှားရသေးခင် ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပါဦး။ စည်းကမ်းချက်တွေရှိပါတယ်။

ဆင်နာဂျီ သင်ကြားရေး အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်မာ့စ်က ကျွန်မတို့အား အပြုံးဖြင့် တောင်းဆိုသည်။

အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က လူတစ်ယောက်သုံးပြီးသား အပေါက်ကို နောက်အဖွဲ့က နောက်လူတစ်ယောက်က သုံးခွင့် မရှိဘူး။ အပေါက်တစ်ပေါက်ကို တစ်ခါပဲ သုံးရမယ်။

ကျွန်မတို့ အားလုံး လူဝင်သာသည်။ အပေါက်လေး လေးငါးခုစာကို ကြည့်ပြီး ဟာဟု မချင့်မရဲ အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။

နံရံတစ်ဘက်ရဲ့ အပေါက်တစ်ပေါက်ကနေ ဝင်ပြီးရင် ပြန်ထွက်တဲ့ အခါ ဝင်တဲ့ အပေါက်ကနေ ပြန်ထွက်ခွင့် မရှိဘူး။

ဟာ

ကျွန်မတို့ အော်လိုက်ကြပြန်သည်။

မာ့စ်က ပြီးလျက် ခေါင်ညိမ်သည်။ အဲဒါက ခင်များတို့အတွက် စိန်ခေါ်မှုပါပဲ။

ကြိုးကို လက်နှင့်ရော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်ရော လုံးဝ မထိရ။ အဝင်တွင် ကြိုးနှင့် ထိမိသွားသည်။ လူက ဖျက်လုံးကို အဝတ်နှင့် အုပ်ပြီးမှ အပေါက်မှ တစ်ဆင့် ပြန်ထွက်ရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူ လိုက်ပါလာသော တကယ့်သို့လ်မှ တာဝန်ခံ ရော်ဂျာက ကျွန်ုပ်တို့ကို သဘောကျခွာ ပြီးကြည့်နေ၏။

အချိန် ခြောက်မိနစ်ပဲ ပေးမယ်။ ကိုယ်အဖွဲ့ထဲက လူအများဆုံး ဝင်ပြီး ပြန်ထွက်နိုင်တဲ့ အဖွဲ့ က အနိုင်ရမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို အဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့ ပြစ်အောင် ခွဲလိုက်သည်။ အဓိပါယ်ကို အရမည်ပင် သဘောပေါက်တော့သည်။ အသင်းအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့၏ ယှဉ်ပြိုင်မှု ပြစ်သွားလေသည်။

တစ်သီးပုဂ္ဂလ အတွေးအခေါ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင် အလုပ်လုပ်ပို့သာ အမြဲတစ်စေ အာရုံရှိခဲ့သော ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ အသင်းအဖွဲ့ စိတ်ဓာတ်ဆီသည်မှာ သိပ်မရင်းနှီးလှသော အရာတစ်ခု ပြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အသင်းအဖွဲ့ တစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်နေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ အဖွဲ့တွင် မြန်မာက ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်ပဲ ပါသည်။ ဥမ္မာ၊ မမနီ နှင့် ဆရာ ဒေါက်တာ ဦးတင်အေးတို့က တစ်ဘက်အဖွဲ့တွင် ပါသွားသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ ပါဝင်နေသူတွေက နိုင်ဂျီးရီးယားမှ လူတွေနှင့် ဖိလစ်ပိုင်မှ နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ကဲ အခမ်း လေ့ကျင့် ကြည့်ဖို့ အချိန် ခြောက်မိနစ် ပေးမယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သည် ဘယ်သူက ဝင်ပြီး ဘယ်သူက ဘယ်လို ထောက်ပံ့ကူညီပေးမလဲ ဟု နည်းဗျူဟာတွေ ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

တင်တင် တင်တင်

ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စုတွင် ကျွန်ုပ်က ကိုယ်ခန္ဓာအသေးဆုံးဖို့ အဖွဲ့ကိုယ်စားပြု အအောင်မြင်ဆုံး ဝင်ရမည်။ သူ အပြစ် ကျွန်ုပ်ကို ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။

အိုကေ ။ ဝင်ဆိုလည်း ဝင်ရတာပေါ့။

ကျွန်ုပ်ဝင်ရမည်။ အပေါက်ကို ကျွန်ုပ် ရွေးချယ်သည်။ တစ်ဘက်နံရံမှ ပြန်ထွက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် တစ်ဘက်အဖွဲ့က လူတွေနှင့် အပေါက်ချင်း ညီရသည်။ ကျွန်ုပ်နံရံတွင် ကျွန်ုပ်က ရွေး။ သူတို့နံရံတွင် သူတို့ရွေးပြီးကျန်သောအပေါက်ကို ကျွန်ုပ်ရွေးရမည်။

အဝင်ပေါက်က ကိုယ်ဟာကိုယ်ရွေးရသည်ဖို့ မြေပြင်မှ မတ်တတ်ရပ်ဝင်နိုင်သည့်အနိမ့်ဆုံး အပေါက်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ရ၏။ ကျွန်ုပ် စမ်းဝင်ကြည့်တော့ နည်းနည်းလေး ထိသွားသည်။ ကျွန်ုပ်စမ်းဝင်ကြည့်တော့ နည်းနည်းလေးထိသွားသည်။ ကျွန်ုပ် ဝတ်ထားသည် ဂျာကင်အင်္ကျီက ပွရောင်းနေလို့ဖြစ်သည်။ ကိစ္စမရှိ။ အင်္ကျီက ချွတ်ထားလို့ ရသည်။ ပြန်ထွက်ရမည်။ အပေါက်က နည်းနည်း ကျဉ်းသည်။ ကျွန်ုပ် စမ်းကြည့်တော့ ရနိုင်စရာ ရှိသည်။ အိုကေ။ နောက်ထပ်တစ်ပေါက်။ နောက်တစ်ပေါက်မှာ မြေပြင်ကနေ တော်တော်မြင့်သည်။ ထိုအပေါက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်ဖို့ ဆိုလျှင် ကျန်သည်။ အဖွဲ့သားတွေက ဝိုင်းမ ပေးပြီး အလျားလိုက် သွင်းမှ ရမည်။

ကဲ တင်တင် လာ။ မင်းကို ငါတို့ ဝိုင်းမမယ်။

ဘုရားဧရ။ ကျွန်ုပ်ကို နိုင်ဂျီးရီးယားမှ မိုဟာမက်နှင့် အိသီယိုပီးယားမှ တက်စီ တို့အပါအဝင် ယောက်ျားသုံးလေးယောက်က ဝိုင်းမကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့နေစေချင်သလို အတောင့်လိုက် အလျားလိုက် မနေနိုင်ဘဲ ကြောက်လည်း ကြောက် ရယ်လည်း ရယ်ချင်ကာ ဟင့်အင်း ဟင့်အင်းဟု အော်လျက် ဇွတ်ပြန်ဆင်းမိသည်။

တင်တင် ဘာဖြစ်လို့လဲ

ငါကြောက်တယ်။ မင်းတို့ ငါ့ကို လွှတ်ချမပစ်နဲ့ နော်။

ယုံကြည်လိုက်စမ်းပါ မင်းကို ငါတို့ လွှတ်ချမပစ်ဘူး။

မင်းတို့ နိုင်ရဲ့လား။

အိုး သိပ်နိုင်တာပေါ့။ မကြောက်နဲ့နော်။ လာ နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားမယ်။

ကျွန်မတို့ချင်း တွေ့ရသည်က အစမှ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးသည်။ စာသင်ခန်းထဲမှာစကားပြောဖူးတာက နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် အလွန်ဆုံးပေါ့။ တစ်ယောက်အကြောင်း လည်း တစ်ယောက်က မသိ။ ကျွန်မကို မြန်မာပြည်က မှန်းတောင် မသိပဲ ပိလစ်ပိုင်က ဟု ထင်နေသည်။ မိုဟာမက်က ရဲရဲတင်းတင်း ကတိပေးသည်။

မင်းကို ငါတို့ လွှတ်မချဘူး။ လာ နောက်တစ်ကြိမ်

ထိုတစ်ကြိမ်မှာ ကျွန်မမဆုံးနိုင်အောင် ရယ်နေမိသဖြင့် သူတို့လက်ထဲမှာ ပျော့ခွေ နေပြန်လေသည်။

(၂) လေထဲမှာ ပျံဝဲသူများ (ဂျူး)

တင်တင် တောင့်ထားပါ အချိန်မရှိတော့ဘူး။

သူတို့ကို အားနာစိတ်ဖြင့် ကျွန်မ ကြောက်စိတ် ကိုယ်ကာ ကိုယ်ကို သူတို့ မသည်အတိုင်း အလျားလိုက်တောင့်ထားပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အပေါ်ဆုံးအပေါက်မှ ဘာကြိုးကိုမှ မထိဘဲ ဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်မတို့ အဖွဲ့ ဟေးခနဲ အော်ဟစ်ကာ ဝမ်းသာသွားကြသည်။ အို ကျွန်မလည်း ပျော်သွားတော့သည်။ တင်တင် ဒီအပေါက်က ပြန်ထွက်ခဲ။

ခပ်ကျယ်ကျယ်အပေါက်ကို သူတို့က ပြသည်။ သို့သော် ဟိုဘက်အဖွဲ့က မရဘူးလေ ဒီအပေါက်က ငါတို့ ပိုင်တယ်ဟု ဆိုသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ နဂိုကတည်းက ကျွန်မတို့ ညှိနှိုင်းထားခဲ့ကြပြီးသားပါ။ ဟိုဘက်အဖွဲ့မှာလည်း မမနီကို အားထားပုံ ပေါ်၏။ မမနီကလည်း ကျွန်မလိုပင် ခပ်လုံးလုံးပုပုလေး ပြစ်သည်။ ကျွန်မထက်တောင် သေးဦးမလား မသိပါ။ မမနီကို သူတို့ ဝိုင်းပွေ့ချီမကာ ကြိုးပေါက်အတွင်းသို့ သွင်းပေးကြသည်။ သို့သော် မမနီက ကြိုးနဲ့ထိသွား၏။ ထိုအခါမမနီကို ဆင်နာဂျီအဖွဲ့က ပေးထားသည်။ ပဝါစဖြင့် မျက်လုံးစည်းခံရလေသည်။ နဂိုကမှ ကြိုးပေါက်တွေက မထိအောင်ဝင်ဖို့ ခက်ခဲလှသည်ဖြစ်ရာ မျက်လုံးကို အဝတ်ဖြင့် စည်းခံလိုက်ရသောအခါ ထိုသူအနေနှင့်ကြိုးကို မထိအောင် ဝင်ဖို့ တော်တော် ခက်ခဲသွားသည်။ ထိုအခါ ကိုယ်အဖွဲ့က အထဲရောက်နေသူတွေက လက်ဖြင့် ပေးမ ထိန်းကိုင်ပြီး ညွှန်ကြားချင်ညွှန်ကြား သို့မဟုတ် ဝိုင်းမပြီး အပေါက်ထဲ မှ သွင်းပေးရုံသာ ရှိလေသည်။

အော်ကြဟစ်ကြ အားပေးကြ အားမလို အားမရ ညည်းညူကြဖြင့် ပင့်ကူအိမ် ကြိုး နံရံလေးပက်တွင် အုံးအုံးကျွက်ကျွက် ညံနေတော့သည်။ ကျွန်မသည် ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းခြင်း သဘောကို သူတို့ သင်ပေးချင်၍သာ ဤကစားနည်းကို သူတို့ ရွေးပေးတာပဲဟု သဘောပေါက်သွားလေသည်။

အာဂ္ဂနှင့် အာပရိက စုစုပေါင်း ခုနှစ်နိုင်ငံမှ အမျိုးသမီး အမျိုးသား ၃၀ ယောက် လာရောက် ပါဝင်လှုပ်ရှားရသည်။ မျိုးပွား ကျန်းမာရေးနှင့် ခေါင်းဆောင်စိတ်ဓာတ် သင်တန်းတွင် အသင်းအဖွဲ့စိတ်နှင့် အရည်အချင်းကို သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးသည်။ အုပ်စုလိုက်ဆောင်ရွက်မှ ထိရောက် အောင်မြင်မည် လုပ်ငန်းကိစ္စ တွေ အတွက် အချင်းချင်း ယိုင်းပင်းကူညီအောင် အနစ်နာခံအောင် စာသင်ခန်းထဲမှာ အဖွဲ့နှင့် လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးရုံမက ယခုကဲ့သို့ လက်တွေ့ အားထုတ်ယူရသောအခါ ပိုပြီး နားလည် သွားလေသည်။

ပင့်ကူအိမ်လေ့ကျင့်ခန်းအပြီးတွင် ထပ်မံတွေ့ကြုံရသည်။ လေ့ကျင့်ခန်းတွေကမှ သူတို့ ပြောသည်။ တကယ်ကြိုး လေ့ကျင့်ခန်းပါပဲ။ တစ်ခုက Giant Ladder ဟုခေါ်သည်။ ရက်စိတ်သစ်ပင်အကြီးကြီး နှစ်ပင်အကြားမှာ ကြိုးဖြင့် သွယ်တန်းပြီး တွဲလောင်းချထားသည်။ ကြိုး လှေကားကြီး ပြစ်သည်။ အမြင့်ပေ ၈၀ ရှိပြီး အကျယ်ဂပေရှိ၏။ လှေကားထစ်အဖြစ် လုပ်ထားသည်က တစ်ခုနှင့် တစ်ခုအကြား သုံးပေအကွာ လေးပေအကွာ ငါးပေ စသဖြင့် ပိုမိုဝေး ကွာသွားရာက နောက်ဆုံးအဆင့်မှာ ရပေအကွာခြားသော သစ်လုံးတန်းလှေကားထစ်ကြီးများ ပြစ်သည်။ အောက်ဆုံးအထစ်ကတော့ အကျဉ်းဆုံးပေါ့။

ထိုသစ်လုံးတန်းလှေကားထစ်များကို တစ်ခါတက်လျှင် နှစ်ယောက်တက်ရမည်။ သို့မှသာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပေးမ ကူညီနိုင်မည်။ နှစ်ယောက်အပေးအယူမှုမှ လှေကားတစ်ဆင့်မှ နောက်တစ်ဆင့်သို့ရောက်မည်။

အမှတ်ပေးစနစ်ရှိသည်။ အောက်ဆုံး လှေကားထစ်သို့ ရောက်သည်။ အဖွဲ့က ဆယ်မှတ် ခုတိယ ဆင့် လှေကားထစ်သို့ရောက်လျှင် နှစ်ဆယ်ငါးမှတ် စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

ဆင်နာဂျီ အဖွဲ့မှ နည်းပြ အမျိုးသမီးလေးက ကျွန်မတို့ကို နမူနာ တက်ပြသည်။ တောင်တက်ကြီးသိုင်း ၏ လည်ကုပ်က ကြိုးကွင်းလေးတွင် ကြိုးရှည် တစ်ချောင်း ချိတ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ လှေကားတက်သူ ပြုတ်ကျသွားခဲ့လျှင် သို့မဟုတ် ဆက်မတက်ချင်တော့သဖြင့် အောက်သို့ ပြန်ဆင်း ချင်လျှင် ထိုကြိုးဖြင့် ရိုးလေးခိုလျက် ခုန်ချနိုင်သည်။ ထိုကြိုးရှည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ရက်စိတ်သစ် သစ်ပင်ပင်စည်ကြီးတွင် ချည်ထားပြီး ထိုကြိုးစကို အဖွဲ့မှ လူသုံးယောက်က တာဝန်ယူပြီး လိုအပ်သလို ထိန်းကိုင် ထားပေးရသည်။ လူက လှေကားသို့တက်လျှင် ကြိုးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှော့ပေးသွားပြီး လူက ခုန်ချတော့မည် ဆိုလျှင် ပင်စည်နှင့် ကပ်ချည်ထားသည့်ကြိုးကိုမှ ခပ်တင်းတင်း ဖြစ်နေအောင် လက်ဖြင့် ပိထိန်းပေးပြီး အဆင်သင့် ဖြစ်မှ ခုန်ချခိုင်းရသည်။

အမျိုးသမီးလေးက လှေကားကျယ် ခုတိယဆင့်ထိအောင် တက်သွားသည်။

အိုးအို

အားလုံးမော့ကြည့်ရင်း တညီတညွတ်တည်း အာမေဒိုတ်သံ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်ချိန်တွင် အမျိုးသမီးလေးက တော်ပြီ ဟုဆုံးဖြတ်သည်။ ပြန်ဆင်းတော့မည်တဲ့။ ထိုအခါ ပင်စည်မှာ ကြိုးကို ပိကိုင်ထားသည်။ ကျွန်မတို့အုပ်စုဝင် လူသုံးယောက်၏ တာဝန်ဖြစ်သွားသည်။ ဆင်နာဂျီအဖွဲ့၏ နည်းပြအမျိုးသားတစ်ယောက်က ကြိုးကို ပိထိန်းပေးနည်းကို လက်တွေ့ပြရင်း ခုန်ချမည်သူ၏ လုံခြုံရေးအတွက် သူက လိုအပ်လျှင် ချက်ချင်းဝင်လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။ အမျိုးသမီးလေးက အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလားဟု မေးတော့ အောက်မှ ကြိုးကိုင်သည့်အုပ်စုက အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဟု အော်သည်။ အမျိုးသမီးလေးက ပေငါးဆယ်အမြင့်လှေကားထစ်ပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေရာက ကိုယ်ကို နောက်ပြန်လှန်ကာ လေထဲသို့ ပက်လက်လှန်ချပစ်လိုက်သည်။

ဘုရားရေ

အိုးမိုင်ဂျေဒ်

ကျွန်မတို့အားလုံး ကိုယ်ဘာသာစကားနှင့် ကိုယ်ဘုရားကို ကိုယ်တစ်ကြိမ်လေသည်။ အမျိုးသမီးလေးသည် လေထဲမှာ ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် တွဲလောင်းလေးဖြစ်နေ၏။ တော်ပြီ။ လှုပ်ရမ်းနေသေးသောရောမလှေကားကြီးကို မော့ကြည့်မိရင်း ကျွန်မကတော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ငါမတက်ဘူး။ ဘယ်နှယ်လုပ်တက်ရပါ့မလဲ။ ကျွန်မအရပ်က ပုပုလေး၊ ခြေထောက်ခွကျော်ပြီး လှေကားသစ်လုံးတန်း ပေါ်တောင် တက်ရပ်နိုင်မှာ မဟုတ်။ကောင်းပြီ။ အုပ်စုနှစ်စုမည်။ အုပ်စုတစ်ခုက သည်ရောမလှေကားကြီးပေါ်တက်လိုက် ၊ လေထဲမှာ ကြိုးတန်းလန်းနှင့် လေဟုန်စီးဖို့ခုန်ချလိုက် လုပ်ကြရမည်။ နောက်အုပ်စုက ဟန်ချက်တိုင်ဟု ခေါ်သည်။ ခြေညှစ် နာသူန ကို တက်ကြရမည်။ကျွန်မနှင့်ဥမ္မာက ခုတိယအဖွဲ့သို့ ပါသွားပြီး မမနီ နှင့် ဆရာဦးတင်အေးက ပထမ အဖွဲ့တွင် ပါသွားသည်။

အိုးအို

ပြောင့်စင်းလှသည်။ ရက်စိတ်သစ်ပင် ခပ်လတ်လတ်တစ်ခုကို တိုင်အဖြစ် ပြုလုပ်ထားသည်။ လူတစ်ဖက်စာလုံးပတ်ရှိပြီး ဥပပေမြင့်သော တိုင်တစ်လုံး။ တိုင်ထိပ်တွင် ခြေစုံချမတ်တတ်ရပ်နိုင်အောင် ညီညာသော ပလတ်စတစ်ပြားတစ်ခုဖြင့် ဖျက်နာစာ ပြုလုပ်ထားသည်။ တိုင်ထိပ်သို့ ရောက်လျှင်တစ်ဆင့်။ တိုင်ထိပ်တွင် ခြေစုံချ မတ်တတ်ရပ်မိလျှင် နောက်တစ်ဆင့် တိုင်ထိပ်မှာ မတ်တတ်ရပ်ရာက အနီးက သစ်ပင်သစ်ကိုင်းမှ တွဲလောင်း ချထားသော တောလုံးကို လက်ဖြင့် လှမ်းထိပုတ်နိုင်လျှင် နောက်တစ်ဆင့်။

ရက်စိတ်သစ်ပင်ပင်စည်တွင် သံကွင်းလေးများ ကို လူခြေတစ်လှမ်းအမြင့်စာ လောက်စီတွင် ထည့်ထားပေးသည်။ စောစောက လှေကားလေကျင့်ခန်းလိုပင် တိုင်တက်သူ၏ လည်ကုပ်မှ ကွင်းတွင် ကြိုးရှည်ဖြင့် ချိတ်ဆွဲပေးထားသည်။ ထိုကြိုးကို လိုသလို အလျှော့အတင်းပြုလုပ်ပေးရမည်။ အုပ်စု အဖြစ် လူသုံးယောက်က တစ်လှည့် စီ တာဝန်ယူရသည်။

တိုင်ကို တက်သွားသူသည် မိမိ၏ လည်ကုပ်မှာ မိမိရရ ထိန်းထားသည်ကြီးကို ကိုင်ထားသူများ အပေါ် လုံးဝယုံကြည်စိတ်ချထားမှ ပြစ်မည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ထိပ်ဆုံးရောက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်မတက်နိုင်တော့ လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကို တိုင်မှ ခွာကာ လေထဲသို့ နောက်ပြန်လှန်ချပစ်ပို့ဆိုတာ အောက်က လူတွေအပေါ် ယုံကြည်မထားဘဲနှင့် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့်တည်း။

ဒီလူတွေက ယခုမှ တွေ့ရတာ နှစ်ရက်ပဲရှိသေးသည်လူတွေ၊ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က ဝေးနေမိလျှင် သို့မဟုတ် လက်ချော်သွားလျှင် သို့မဟုတ် နမောနမဲ့ ကိုင်ထားမိလျှင် အမြင့်ကလေးထဲတွင် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် လူက ပြုတ်ကျဖို့ပဲ ရှိတော့၏။

တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ယုံကြည်မှု တည်ဆောက်ခြင်းဆိုတာ အပြောသာ လွယ်ပြီး လက်တွေ့ အသက်နှင့် ရင်းရသည်။ အခါ တော်တော်ခက်ခဲပါလား ဟု တွေးမိသည်။ ကဲ ဘယ်သူ အရင် တက်မလဲ

ကျွန်မတို့ အုပ်စု တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်မိသည်။ ထို့နောက်ပိလစ်ပိုင်မှ ရောလ် က ငါတက်မယ် ဟု ရှေ့ကထွက်လေသည်။ သူက ဆရာဝန်လည်း ဆရာဝန် ဖြို့တော်ဝန်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။ အခါ

I am mayor doctor

ကျွန်တော်က ဖြို့တော်ဝန် ဆရာဝန်ပါ ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ သူတို့ ပိလစ်ပိုင်မှာ ဖြို့တော်ဝန် တော်တော်များများက ဆရာဝန်တွေ ဖြစ်ပုံရ၏။ မေယာ ခေါက်တာ အဖွဲ့တွင် ခုစုပေါင်း ရဝ လောက်ရှိသည် ဆိုလား။

ရာအိုးလ်ကို အောက်မှာကျန်ခဲ့သူတွေက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးကြသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကစပ်ပိုင်ပိုင်။ အရပ်မြင့်မြင့်။ အားတင်းပြီး တက်သွားသည်။ ခြေခင်းရမည် ကွင်းတွေက တစ်ခုနှင့် တစ်ခု အလှမ်းကွာ သည်။ ခြေခင်းသည်ကွင်းကို နင်းရင်း နောက်တစ်ထစ်ကို လှမ်းသည်။အခါ မိမိအထက်မှာ ရှိသည်။ ကွင်းတစ်ခုကို လက်ဖြင့် လှမ်းအားပြုဆွဲရင်း တက်မှတည်း။ ရာအိုးလ် ထိပ်ဆုံးထိ တက်သွားသည်။ သို့သော် တိုင်ထိပ်ပေါ်တော့ မတ်တတ်မရပ်နိုင်။ ငါပြန်ဆင်းခဲ့မယ် ဟု အော်သည်။ အားလုံးက အဆင့်သင့် ပြင်ထားရင်း ဆင်းခဲ့ဟုအော်သည်။ ရာအိုးလ်သည် တိုင်ကို လက်မလွှတ်ဘဲ ခဏအားပြုကိုင်ထားသေးသည်။ ပြီးတော့မှ အောက်က ထပ်အော်တော့မှ လွှတ်လိုက်သည်။ ရာအိုးလ်သည် လေထဲသို့ လူတစ်ကိုယ်လုံးပစ်ကျသွားကာ ကြိုးဖြင့် တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုကြိုးကို ကျွန်မတို့က ပြည်းပြည်း ချင်းလျှော့ချပေးသည်။အခါ သူကလေထဲမှာ အမြင့်က နေ တအိအိနိမ်ကျဆင်းလာသည်။ နောက်ဆုံးသူပြင် ပေါ်သို့ မတ်တတ်ရပ်မိသွားသည်။အခါ အားလုံးက ဝေးခနဲ အော်ဟစ် လက်ခုပ်တီးပေးကြသည်။ သူ့ထံ သွားပြီး ကြိုးကို ပြုတ်ပေးသူက ပေး ၊ ပန်းပက်ပြီး အားပေးကြသည်။ ကျွန်မအလှည့်ကျလျှင် သူ့လို ဟန်မပျက် နေနိုင်ပါ့မလား။ အမျိုးသမီးတွေရော အမျိုးသားတွေရော အားလုံးအလှည့်နှင့် တိုင်ပေါ်တက်ပြီး လေထဲမှာ တွဲလောင်းကျဖို့ အခွင့်ရကြသည်။ ကျွန်မကတော့ အုပ်စုထဲမှာ နောက်ဆုံးတိုင်တက်သူ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မတက်သည်အလှည့်တွင် ဥမ္မာက ကြိုးကိုင်သည်။ အုပ်စုတွင် နေရာယူလိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။ ဥမ္မာကို ကျွန်မမြင်မှူးသည်မှာ မြန်မာပြည်မှ မထွက်ခင် ရက်ပိုင်းလေးကသာ ဖြစ်၏။ အော်တာဝန်ယူစိတ် အသင်းအဖွဲ့စိတ်ဆိုတာ ဒါပဲ ဟု လေ့ကားပေါ်တက်ရင်း တွေးမိသည်။ ဥမ္မာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိ၏။

တကယ်တမ်းတော့ တိုင်ထိပ်ရောက်ဖို့ ခက်ခဲလှလေသည်။ တိုင်ထိပ်ကို ရောက်သည်တိုင် မတ်မတ်ရပ်နိုင်ဖို့ ပိုခက်၏။ မတ်မတ်ရပ်နိုင်ရုံမျှမကဘဲ တိုင်ပေါ်မှာ တက်ရပ်ဖို့ကို ပိုခက်ခဲ၏။ ကျွန်မကတော့ တိုင်ဘေးမှာ တိုင်ထိပ်ကို လက်ဖြင့် ပိုက်လျက် မတ်တတ်ရပ်ပြီးနောက် တိုင်ပေါ်မှာ ခြေလှမ်းချဖို့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်။ ကျွန်မ အောက်ပြန်ဆင်းမည်ဆိုတော့ ဆင်းခဲ့။ အဆင်သင့်ပဲ ဟု အော်နေကြသည်။ကြားမှ ကျွန်မလက်လွှတ်လိုက်ဖို့ ကြောက်လန့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တော်တော်နှင့် လက်မလွှတ်နိုင်။ တိုင်ကိုသာ အားရပါးရ ပက်ထားရင်း ငြိမ်သက်နေမိသည်။ လုံခြုံသေချာသည်။ အခြေအနေ တစ်ခုမှ လွှတ်ချဖို့ မလွယ်ကူပါလား။

တင်တင် ခုန်ချလိုက်လေ။ လွှတ်လိုက်တော့

အောက်ကနေ အော်ဟစ် အားပေးနေ၏။

ဟင့်အင်း ငါ မလွှတ်နိုင်ဘူး။

တင်တင် လွတ်လိုက်တော့

ဆိုခါတူ၏ အသံ

ဟင့်အင်း ငါ မလွတ်နိုင်ဘူး

လွတ်လိုက်လျှင် ကျွန်မကို ကြိုး ဖြင့် ဆွဲထိန်းထားမည်။ အဖွဲ့ တွေက တကယ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆွဲထားနိုင်မှာလား။ မသေချာပေ။ အသက်နှင့် ရင်းရသည့်အခါ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်စိတ်ချပို့ ဘယ်လောက်များ ခက်ခဲ လိုက်သလဲ။ တစ်ယောက်ယောက် သို့မဟုတ် တစ်ဖွဲ့လုံး ၏ အသက်အနာရယ် သည် ခေါင်းဆောင်၏ အမှားအမှန် ဆုံးဖြတ်မှု ပေါ် မူတည်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မသည် တိုင်ကို လွတ်မပစ်မချင်းမပြီးဘူးဟု ကိုယ်ကိုယ်ကို အားပေးသည်။ ယုံကြည် လိုက်ခမ်းပါ။ မျက်စိမှိတ်ပြီး ယုံကြည်လိုက်ခမ်းပါ။ သူများ တွေတုန်းကလည်း ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ ယုံကြည်ပြီး ဥပပေ အမြင့်မှ တစ်ကိုယ်လုံး လွတ်ချလိုက်ခဲ တာပဲ မဟုတ်လား။

နောက်ဆုံးတော့ တစ်ချက်ငုံ ကြည့် လိုက်ပြီး သူတို့ အပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချစွာပင် လေထဲမှာ နောက်ပြန်လှန်ချပစ်လိုက်တော့သည်။ ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြင့် တစ်ချက်စိမ်ခနဲ အေးစက်သွားသဖြင့် ကျွန်မ စိတ်မှတ်မဲ အသံထွက် အော်လိုက်မိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲသို့ မြူးနဲနဲ ရောက်သွား တာကိုး။ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ တုန်ယင်ကာ မျက်စိပြာဝေ သွား၏။ သို့သော် ကျွန်မ တေးမသီ ရန်မခ လေထဲမှာ ခိုတွဲပုံပဲ နေခဲ့တော့သည်။

အို လေထဲမှာ တွဲလွဲခဲ့စီးရတာ တကယ်ပျော်စရာ ကောင်းပါလား။

မြေပြင် အထက် ပေ၃၀ လောက်အမြင့်တွင် ကျွန်မ တွဲလွဲဝေလည် နေလို့ ကောင်းလှသည်။ သူတို့က ကျွန်မကို တဖြည်းဖြည်းချင်း မြေပြင်သို့ ကျအောင် ကြိုးကို ချိမ်းယူပေးကြသည်။ ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဂုဏ်တလှုပ်လှုပ် ခုန်နေ၏။ တေးနားသို့ သူတို့တွေ ဝိုင်းလာကြပြီး ကျွန်မကို ကြိုးဖြုတ်ယူပေးကြသည်။ အသားမဲ့ညိုလှသည် ဆိုခါတူ၏ အပြုံးသည် တကယ်ပင် ချစ်စရာ။ ပါကစ္စတန်မှ နာယာ့ဘ်၏ တောက်ပသော မျက်လုံးက ရှင်မြိုးနေသည်။ ကျွန်မကို စိုးရိမ်စွာ အော်ဟစ်အားပေးခဲ့သော မိုဟာမက်က ကျွန်မကို လက်ထောင်ပြုနေ၏။

ကျွန်မမျက်နှာ မော့လျက် ရယ်မောမိလေသည်။

ကျွန်မ သူတို့ အားလုံးကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားပြီ ဖြစ်သည်။